

Da Peter Christian Kierkegaard

var udnævnt til Sognepræst i Vejerslev-Blidstrup paa Mors i tre Uger (og to Breve til ham).

Ved PAUL OLDENBURG, tidl. Biskop i Aalborg.

PETER CHR. KIERKEGAARD den senere Biskop i Aalborg, var i 1832, 27 Aar gammel, begyndt at søge Præstekald. Han indgav i Foraaret Ansøgning om Pedersborg-Kindertofte ved Sorø - det Kald, han ikke fik denne Gang, men ti Aar senere -, og hen paa Sommeren en Ansøgning om Øland, Øster Han Herred, ”for at komme fra Hovedstaden og dens Hovedfristelser”. Heller ikke denne Ansøgning bragte Resultat. I Januar 1833 ansøgte Kierkegaard om Vejerslev-Blidstrup Sognekald, Morsø, mere ledet af sin Faders Ønske, end efter egen Tilskyndelse. 27. Februar udnævntes han til dette Embede, der af mange ansaas for at være for ringe til en Mand med fine Examinere og en filosofisk Doktorgrad. Kierkegaard tog til at begynde med med Glæde mod Udnævnelsen og gjorde de forberedende Skridt til Ordination og Afrejse til den fjerne Ø. Han skriver: ”Gud give mig nu Held og Velsignelse og gøre mig til sit Redskab i mit hellige Embede og fremme ogsaa de økonomiske Anliggender, som jeg nu hellere vilde være fri for”.

En Ven af Kierkegaard, jævnaldrende med ham, Skole- og Studiekammerat, Sognepræsten i Sorterup-Ottestrup ved Slagelse, *Theodor Wilhelm Oldenburg*, skriver i et nylig fundet Brev saaledes til ham: ”Jeg har ikke længe været Præst, men dog længe nok for at kunne vide og sige, at det er en saare ønskelig og velsignet Stilling. Vel er der Meget forbundet med det præstelige Embede, som Intet har at gøre med det ønskelige deri, men Hvo, som har Øje for Embedets Velsignelse, vil ei føle sig trykket af dette. Vel er vort Embede under stort Ansvar, men desto højere og herligere er det.” - Brevskriveren beklager at skulle have sin Ven paa saa lang Afstand, ”men Hensyn til mig selv staar tilbage, og siden Du nu en Gang er bestemt til at leve saa mange Mile fra os, ville vi lade Herren raade og anse hans Raad for det bedste. Det kan jo ej fejle, at Du ogsaa der vil finde baade Glæde og Velsignelse, og hver af os lever jo ikke for sig selv, men for Herren, og for hans Skyld vil hverken Du eller jeg undslaa os for, hvad der kunde synes os mindre lysteligt. Saaledes er det mig da kjært, at Han nu har taget Dig i sin Tjeneste, og jeg er vis paa, at Du vil vorde ham en tro Tjener. Naar det, der lever i Dig, kan komme til at udtale sig, til Du føle Dig lettet [her tænkes paa K.’s Hang til Grublen og Selvanklage]; jo mere ivrig man tjener Gud og arbejder i hans Gerning, med desto større Ro og indre Glæde lønner han os.”

Men saa fik Kierkegaards Betæneligheder og Mindreværdsfølelse Overhaand. Jo nærmere han kom Oprudet og Indgangen i Præstegerningen, des mere blev han grebet af Uværdighedsfølelser og Ængstelser for det, der forestod. Han betroede sig først til sin Fader og derefter, efter dennes Anvisning, til Grundtvig - og opgav at blive Præst for denne Gang. Han gik til Kongen og forklarede denne, at han ikke turde aflægge Præsteløftet, og bad om at maatte fritages for Udnævnelsen. Dette bevilgedes ham. Og saaledes var han kun 20 Dage Præst paa Mors.

Da Vennen i Sorterup, Oldenburg, erfarede dette, skrev han: ”- Du har frasagt Dig det Kald, Gud og Kongen har skiænket Dig. Da det har været vor Skik alle Dage at tale aabent til hinanden, venter Du vel ogsaa oprigtige Ord fra mig denne Gang. Jeg tilstaar, jeg erfarede dette Skridt med Smerte. Vel agter jeg, at naar Du antog det for din Overbevisning ej at kunne rettelig modtage saadant Kald, Du da blev i den Overbevisning, der var grundet paa, at Du følte Dig uværdig til denne Gerning, - hvor er vel den tro Tjener i Herrens Huus, som føler sig værdig til Guds Tjeneste? Du har sagt mig for ikke længe siden, at Du var glad ved at vide, at Gud har skiænket Dig Troen, - hvorledes kunde Du da mistvivle i Stedet for ved Troen at hente Lys og Kraft? Jeg vil ingenlunde dømmes Dig, men det bedrøver mig, at Du, som var kommet til en for de fleste usædvanlig Alvor, kunde glemme, at det er Gud, som havde kaldet Dig, - at Du, af hvem jeg venter en dygtig Virksomhed til Guds Riges Fremme, har trukket Dig tilbage, at Du, som jeg havde haabet skulde snart komme til at smage Livets Glæde ved Arbejdet i det store Kald og derved tillige føle dit Helbred rejst paa Fode, har ved dette Skridt snarere forøget Trykket af det, der gør dit Liv mindre glædeligt og din Sundhedstilstand svag. - Jeg tænker med megen Deltagelse paa Dig i den Tid, som jeg vel kan vide ej kan være lystelig for Dig. Gerne bidrog jeg til at mildne dit Sind og styrke din Ro igjen. Vær forvisset om, at ihvordan det gaar, har Du en Ven i mig, som altid har Dig hjertelig kiær og ønsker dit Vel. Gud forunde Dig Liv og Lys, Kraft og Trøst.”

Faa Dage efter svarede Kierkegaard i et Brev (som ikke kendes) og forklarede udførligt Bevæggrundene til at træde tilbage fra Embedet. O. kvitterer for Modtagelsen af dette Brev.

Kierkegaard blev indtil videre i København og beskæftigede sig med Undervisning, Forelæsninger og videnskabelig Syssel. Han giftede sig i 1836 med *Maria Boisen* (som døde Aaret efter) og i Efteraaret 1842 blev han Sognepræst i Pedersborg-Kindertofte, hvorfra han i 1856 kaldedes til Biskop over Aalborg Stift.

Den, der i K.’s Sted i 1833 blev Sognepræst i Vejerslev-Blidstrup, var *C. F. Balslev*, den senere Ribe-Biskop, bekendt som Forfatter til Bibelhistorien og Katekismen. Begge disse Bøger er skrevne i Vejerslev Præstegaard, hvor Balslev først udarbejdede dem til Brug for sine egne Børn.

(Kilde: Historisk Årbog for Thisted amt 1944, side 97-100)